

SENAAT

**Toespraak van de heer Armand De Decker,
Voorzitter van de Senaat,
ter gelegenheid van de voorstelling van de “metamemoires”
van Mark Eyskens, Minister van Staat
“Mijn levens, een reis in de tijd”
24 februari 2010**

Waarde collega's

Het is mij een groot genoegen u hier vandaag in de Belgische Senaat te mogen verwelkomen op de voorstelling van de “metamemoires” van mijn vriend Mark Eyskens, zijn drieënveertigste boek met in het Frans de erg “Proustiaanse” titel *“A la recherche du temps vécu. Mes vies”*.

Het klopt dat Mark Eyskens geen tijd heeft verloren. Hij heeft de tijd verslonden met een eetlust die omgekeerd evenredig is met zijn lengte, tenminste als we die met de mijne vergelijken, maar die wel op maat van zijn geest was.

Ik vraag me soms af of Mark Eyskens iets anders is dan een geest. Het antwoord is natuurlijk JA, tot ieders vreugde, zelfs al is hij één van die zeldzame, maar voor hun omgeving en vrienden zo geestrijke mensen die zich in de eerste plaats door hun geest laten leiden, hoewel zij het leven met een bijna ontroerend genot savoureren.

Mark Eyskens, dames en heren, is een "MetaGeest" die gemuteerd is in een "MetaMens". Aangezien hij graag woorden verzint, zal hij dit waarderen.

Ik leerde hem ongeveer veertig jaar geleden kennen.

Ik was, net als hij, uitgenodigd op een feest dat werd gegeven door een briljante dame voor haar al even briljante – uiteraard huwbare - dochter, met wie ik college liep aan de rechtsfaculteit van de ULB.

Wij zaten samen aan tafel, in goed gezelschap, en wisselden van gedachten over onze belangstelling voor de politiek en de moeilijkheid om er je plaats in te vinden.

Je was pessimistisch en legde me uit dat de CVP van Leuven enigszins terughoudend was tegenover een ontluikende nieuwe generatie Eyskens.

Dat is de enige keer dat ik je heb moeten geruststellen.

Maar het was duidelijk dat de kracht van je geest, je menselijk intellect dat gevoed wordt door je gevoeligheid voor alles wat je omringt, snel in staat zou zijn om de hinderpalen van de alom aanwezige middelmatigheid van de menselijke natuur uit de weg te ruimen.

Mijn beste Mark,

Ik ontvang je vandaag in de Senaat, hoewel je nooit senator bent geweest. Waaruit blijkt dat zelfs jij niet helemaal perfect kunt zijn.

Ik ontvang je hier, heel eenvoudig, als vriend.

In je “metamemoires”, die ik nog maar vlugtig heb kunnen doornemen, heb je het beslist over het onder politici welbekende feit dat men enkel in de andere partijen vrienden vindt, want in de eigen partij is men enkel een concurrent.

Deze politieke evidentie, die Jos Chabert zo meteen in alle toonaarden zal ontkennen, is nochtans op ons buitengewoon van toepassing.

Op een dag moest ik je zelfs aankondigen dat ik je ontslag als minister van Buitenlandse Zaken zou vragen, zonder dat dit onze vriendschapsband schade toebracht. Jij had gedaan wat je je plicht vond en je vergaf me prompt dat ik hetzelfde had gedaan als lid van de oppositie.

Als alle Belgische politici waren zoals wij, zou het leven in België mooi en gelukkig zijn.

Het klopt dat wij iets gemeen hebben: onze belangstelling voor schilderkunst.

Mijn vader was kunstschilder en heeft me geleerd te kijken naar de schoonheid en complexiteit van de dingen die jij zo goed in je schilderkunst tot uitdrukking brengt. Jouw bewustzijn van de schoonheid wordt getransformeerd door de subtiliteiten van je geest.

Bovendien hebben we beiden een essentieel en buitengewoon menselijk ambt uitgeoefend, namelijk dat van minister van Ontwikkelingssamenwerking.

Ik weet dat dit ministerschap op jou een sterke indruk heeft nagelaten en dat het je, net zoals in mijn geval, een immense voldoening heeft bezorgd door de werkelijke kennis van de planeet die deze functie verschaft.

In het hoofdstuk van je metawerk dat je de titel “Het verdriet van het werelddorp” hebt gegeven, wijs je erop dat we ons indertijd in het westen enigszins neerbuigend over de derde wereld uitlieten – helaas is dat nog te vaak het geval – want wij waren – en zijn – er ten onrechte van overtuigd dat wij tot de “eerste wereld” behoren.

Aan de hand van die mooie ervaring bij ontwikkelingssamenwerking heb je de smaak van de buitenlandse politiek in al zijn aspecten te pakken gekregen en heb je begrepen, zoals ik dat enkele jaren later deed toen ik in je voetsporen trad, dat we op slechts één aarde leven – en ik citeer u – die in twee werelden verdeeld is : de wereld van de rijken, de bevoorrechten, de gelukkigen en de andere wereld, met meer mensen, van de pechvogels, de ellendigen, de ongelukkigen, de armen, de uitgebuiten, de hongerlijders.

Beste Mark, men zou steeds, zoals jij, eerst Minister van Ontwikkelingssamenwerking moeten zijn geweest alvorens Minister van Buitenlandse Zaken te worden... er zouden ons vele onhandigheden en beoordelingsfouten bespaard blijven.

Je Megaloopbaan is daar echter niet geëindigd. Je werd Minister van Economische Zaken, dan van Financiën, Eerste Minister, Minister van Buitenlandse Zaken en vervolgens begaf je je naar het reservaat van de politieke olifanten die Minister van Staat worden genoemd omdat ze te oud geworden zijn om Minister zonder meer te zijn.

Als Eerste Minister kreeg je je bruin bronzen borstbeeld, dat vandaag de gangen van de Kamer siert.

Toen het werd onthuld, kwam je heel geestig uit de hoek : je betreurde dat het niet van chocolade was, zodat de schoolkinderen eraan konden likken terwijl ze er voorbijkwamen...

Je bent dus graag geliefd en niet alleen gerespecteerd of bewonderd.

Weet, mijn beste Mark, dat wij allen hier van je houden, ook al zijn we niet van plan je te likken.

We houden van je omdat jouw vrije geest ons vaak bijlicht.

We houden van je omdat je "Megahumor" ons hart betovert.

We houden van je omdat je van België houdt in zijn rijke verscheidenheid. Weet dat ook België jou een warm hart toedraagt!